

'Een adembenemend verhaal over vriendschap en wraak.
Spannend van begin tot eind!'

—VRIJ NEDERLAND—

KARIN FOSSUM

EVA'S OOG

LITERAIRE THRILLER

Karin Fossum

EVA'S OOG

Literaire thriller

Uit het Noors vertaald door Annemarie Smit

Voor mijn vader.

Het was een speelhuisje.

Een piepklein huisje met rode kozijnen en kanten gordijntjes voor de ramen. Hij bleef op een afstandje staan, luisterde, maar hoorde alleen het hijgen van de hond naast hem en een zwak geruis in de oude appelbomen. Hij bleef nog even staan, het vocht van het gras drong in zijn schoenen en hij voelde zijn hart, dat na de achtervolging door de tuin een ander ritme had aangenomen. De hond keek hem afwachtend aan. Zijn grote bek dampste, hij stak zijn neus snuffelend omhoog, zijn oren vibreerden, misschien ving hij geluiden uit het huisje op die hijzelf onmogelijk kon horen. Hij draaide zich om en keek naar de villa achter hen, waar achter de ramen een warm en vriendelijk licht brandde. Niemand had hen gehoord, niet eens toen de hond blafte. Beneden bij de weg stond zijn auto met twee wielen op de stoep en met het portier open.

Ze is bang voor de hond, dacht hij verbaasd. Hij bukte en greep de hond bij zijn halsband, naderde de deur met zachte schreden. Zo'n klein huisje had vast geen achteruitgang, er zat niet eens een slot op de deur. Die gedachte moest nu ook tot haar zijn doorgedrongen, misschien op het moment dat de deur achter haar dichtsloeg, dat ze rechtstreeks in een val was gelopen. Geen uitweg. Ze had geen enkele kans.

Het paleis van justitie was een enigszins gebogen, grijs betonnen gebouw van zeven verdiepingen. Het vormde een gedegen windvanger langs de plaatselijke hoofdstraat en haalde de scherpe randjes van de ijzige wind die van de rivier kwam. De noodgebouwen erachter lagen in de luwte. 's Winters was dat een verademing, 's zomers stonden ze te bakken in de stilstaande lucht. Boven de ingang werd de gevel gesierd door een zeer moderne Vrouwe Justitia. Vanuit de verte, als je bijvoorbeeld bij het benzinestation stond, leek ze meer op een heks met een bezemsteel. De politie en de districtsgevangenis hadden de beschikking over de bovenste drie verdiepingen en bovendien over de noodgebouwen.

De deur zwaaide met een knorrige kreun open. Mevrouw Brenningen schrok op en zette haar vinger in het boek achter de woorden 'aan zekerheid grenzende waarschijnlijkheid'. Inspecteur Sejer kwam samen met een vrouw de hal binnen. De vrouw zag er gehavend uit, haar kin was geschaafd, haar jas en rok waren gescheurd, ze bloedde uit haar mond. Mevrouw Brenningen had niet de gewoonte mensen aan te staren, ze was al zeventien jaar receptioniste bij het paleis van justitie, ze had mensen van diverse pluimage zien komen en gaan, maar nu keek ze. Nadat ze eerst een oude busdienstregeling tussen de bladzijden had gelegd, sloeg ze haar boek dicht. Sejer legde een hand op de arm van de vrouw en leidde haar naar de lift. De vrouw liep met gebogen hoofd. Toen klaptten de liftdeuren dicht.

Sejer had een gesloten gezicht, je kon niet zien wat hij dacht. Daardoor zag hij er nogal nors uit, maar in werkelijkheid was hij slechts terughoudend en achter zijn strenge blik ging een vriendelijke aard schuil. Maar hij was niet scheutig met glimlachjes, die gebruikte hij alleen om toegang tot mensen te krijgen, en complimentjes waren slechts weinigen gegund. Hij deed de deur van zijn kantoor dicht en knikte naar een stoel, toen trok hij een halve meter van de papierrol uit de houder boven de wastafel, hield die even onder de warme kraan en gaf die vervolgens aan haar. Ze veegde haar mond af en keek om zich heen. Het kantoor was vrij kaal, maar ze bekeek de kindertekeningen aan de wand en het kleine brooddeegfiguurtje op zijn bureau, die ervan getuigden dat hij ook nog een leven buiten deze kale muren had. Het figuurtje stelde een politie-man voor in een viooltjesblauw uniform, een beetje ingezakt, met zijn buik op zijn knieën en met te grote schoenen. Het leek niet erg op degene die model had gestaan en die nu met ernstige grijze ogen tegenover haar zat. Op zijn bureau stonden een cassettespeler en een pc van het merk Compaq. De vrouw loerde er steeds naar en verborg haar gezicht in het natte papier. Hij liet haar rustig zitten. Hij pakte een cassette uit de la en schreef op de witte sticker: Eva Marie Magnus.

‘Bent u bang voor honden?’ vroeg hij vriendelijk.

Ze keek op.

‘Vroeger misschien. Nu niet meer.’

Ze verfrommelde het papier tot een bal.

‘Vroeger was ik overal bang voor. Nu ben ik nergens meer bang voor.’

De rivier stroomde woest door het landschap, de koude stad in twee huiverende grijze vlakken scheurend. Het was april en het

was koud. Waar het water het centrum bereikte, ongeveer bij het Centraal Ziekenhuis, begon de rivier te kolken en te bruisen, alsof hij onrustig en gestrest werd van de verkeersdrukte en het lawaai van de industrie langs de oevers. Hoe verder hij de stad binnendrong, des te erger begon hij te kronkelen en te draaien, in een almaar sterkere stroming. Langs het oude theater en het gemeentehuis, langs de spoorlijnen en verder langs de markt, naar de oude Beurs, waar nu een McDonald's-restaurant in was gevestigd. Omhoog naar de brouwerij, een mooi pastelgrijs gebouw en bovendien de oudste van het land, naar de Cash & Carry, de brug met de snelweg, een groot industrieterrein met verscheidene garagebedrijven en ten slotte naar het oude wegrestaurant. Daar kon de rivier uiteindelijk zijn laatste zucht slaken en zich in de fjord storten.

Het was laat in de middag, de zon ging onder en over niet al te lange tijd zou de brouwerij van een saaie kolos veranderen in een sprookjesslot met duizend lichtjes die in de rivier weerkaatsten. Deze stad werd pas mooi als het donker was.

Met haar ogen volgde Eva haar dochtertje dat langs de oevers van de rivier holde. De afstand tussen hen was tien meter, ze zorgde ervoor dat het niet meer werd. Het was een grauwe dag en er waren weinig mensen op de paadjes, er stond een ijskoude wind over de snelstromende rivier. Eva zocht naar mensen met een hond, en als ze die zag en als de hond los liep, dan haalde ze pas weer vrijuit adem als ze langs waren. Ze zag er geen. Haar rok wapperde om haar benen en de wind joeg dwars door haar gebreide trui heen, daarom had ze haar armen om zich heen geslagen. Emma trippelde tevreden voor haar uit, niet erg elegant, aangezien ze veel te zwaar was. Een dik kind met een grote mond en een vierkant gezicht. Haar rode haar hing in haar nek, door de vochtige lucht zag het er een beetje vies uit. Helemaal geen mooi, leuk kind, maar dat wist ze zelf niet, daarom danste ze onbezorgd rond, weinig gracieus, maar met een levenslust die alleen een kind kan hebben. Nog vier maanden tot ze naar school gaat, dacht Eva. Op een dag zou Emma zichzelf weerspiegeld zien in de kritische

gezichten op het schoolplein, zou ze voor het eerst haar eigen lelijke verschijning zien. Maar als ze sterk was, als ze op haar vader leek, de man die een ander had gevonden, zijn bullen had gepakt en was vertrokken, zou ze daar geen aandacht aan schenken. Daar liep Eva Magnus aan te denken. Daaraan en aan haar jas, die thuis in de gang aan de kapstok hing.

Eva kende ieder punt van het paadje, ze hadden er talloze malen gelopen. Emma zeurde er altijd om, ze hield van die oude gewoonte om langs de rivier te wandelen. Voor Eva hoefde het niet zo nodig. Zo nu en dan verdween het kind naar de waterkant, omdat ze iets zag wat nader onderzocht moest worden. Eva hield haar als een havik in het oog. Als ze in het water viel, was er niemand anders om haar te redden. De rivier stroomde snel, het water was stervenskoud en het meisje was zwaar. Ze huiverde.

Nu had ze een platte steen bij het water gevonden, ze wenkte en riep naar haar moeder dat ze moest komen. Eva liep naar haar toe. De steen was groot genoeg voor hen beiden.

‘We kunnen hier niet gaan zitten, het is nat. We kunnen wel een blaasontsteking oplopen.’

‘Is dat erg?’

‘Nee, maar het is vervelend. Het schrijnt en je moet de hele tijd naar de wc.’

Ze gingen toch zitten. Volgden de draaikolken met hun ogen en verbaasden zich over die beweging in het water.

‘Waarom draait het water zo?’ vroeg Emma.

Eva moest even nadenken.

‘Nee, jeetje, ik heb geen idee. Misschien heeft het iets met de bodem te maken, er is zo veel dat ik niet weet. Als je naar school gaat, leer je dat soort dingen.’

‘Dat zeg je altijd als je het antwoord niet weet.’

‘Ja, maar het is waar. In elk geval kun je het aan de juf vragen. Schooljuffrouwen weten veel meer dan ik.’

‘Dat geloof ik niet.’

Er dreef een lege plastic fles voorbij, in een razend tempo.

‘Die wil ik hebben! Jij moet ze voor me pakken.’

‘Nee, bah, laat liggen, het is gewoon afval. Ik heb het koud, Emma, laten we naar huis gaan.’

‘Nog eventjes.’

Emma streek haar haar achter de oren en legde haar kin op de knieën, maar het haar was opstandig en onwillig, het zakte weer naar voren.

‘Is het hier erg diep?’ Ze knikte naar het midden van de rivier.

‘Nee, dat geloof ik niet’, zei Eva zacht. ‘Acht, negen meter denk ik.’

‘Maar dat is hartstikke diep.’

‘Nee, dat is niet zo diep. De diepste plek van de wereld ligt ergens in de Grote Oceaan’, zei ze afwezig. ‘Een soort kloof. Die is elfduizend meter diep. Dat noem ik nog eens hartstikke diep.’

‘Daar zou ik niet willen zwemmen. Jij weet van alles, mamma, ik denk niet dat de juf dat allemaal weet. Ik wil een roze rugzak’, ging ze verder.

Eva rilde.

‘Mm’, zei ze hardop. ‘Die zijn mooi. Maar ze worden wel snel vuil. Ik vind die bruine mooi, bruine leren rugzakjes, heb je die gezien? Die de grotere kinderen hebben?’

‘Ik ben niet groot. Ik ga nog maar naar de eerste klas.’

‘Ja, maar je wordt wel groter en je kunt niet elk jaar een nieuwe rugzak krijgen.’

‘Maar we hebben nu toch meer geld?’

Eva gaf geen antwoord. De vraag maakte dat ze snel even achterom keek, een gewoonte die ze de laatste tijd had aangenomen. Emma vond een stok die ze in het water stak.

‘Waarom schuimt het water zo,’ ging ze verder, ‘vies, geel schuim?’ Ze sloeg met de stok in het water. ‘Zal ik dat op school vragen?’

Eva antwoordde nog steeds niet. Ze had ook haar kin op haar knieën gelegd, haar gedachten dwaalden af en Emma werd een vage schim in haar ooghoek. De rivier deed haar ergens aan denken. Ze kon nu een gezicht in het zwarte water zien bewegen. Een rond gezicht met smalle ogen en donkere wenkbrauwen.

'Ga op het bed liggen, Eva.'

'Wat? Waarom?'

'Doe maar gewoon wat ik zeg. Ga op het bed liggen.'

'Gaan we naar McDonald's?' vroeg Emma ineens.

'Wat? Ja, dat kunnen we wel doen. We gaan naar McDonald's, daar is het in ieder geval warm.'

Ze stond een beetje verdwaasd op en pakte het kind bij haar arm. Ze schudde haar hoofd en staaarde naar de rivier. Het gezicht was verdwenen, er was niets te zien, maar ze wist dat het terug zou komen en haar misschien de rest van haar leven zou achtervolgen. Ze klommen omhoog en liepen langzaam terug naar de stad. Ze kwamen niemand tegen.

Eva merkte dat haar gedachten met haar op de loop gingen, ze volgden hun eigen weg en belandden op plaatsen die ze het liefst zou vergeten. De kolkende rivier vormde een reeks in elkaar overvloeiende beelden. Ze wilde maar dat ze verdwenen, dat ze uiteindelijk rust kreeg. Ondertussen ging de tijd verder. Met steeds één dag tegelijk waren het nu al zes maanden geworden.

'Mag ik een hamburger met een cadeautje? Dat kost zevenendertig kronen en ik heb Aladdin nog niet.'

'Ja.'

'Wat neem jij, mamma? Kip?'

'Dat weet ik nog niet.'

Ze staaarde weer naar het zwarte water, als ze aan eten dacht werd ze misselijk. Ze gaf niet om eten. Ze zag hoe het water omhoog kwam en weer daalde, met grijsgeel schuim.

'We hebben nu meer geld, mamma, we kunnen eten wat we willen, hè?'

Eva zei niets. Ze bleef plotseling staan en kneep haar ogen dicht. Vlak onder het wateroppervlak dook een grijswit ding op. Het wiegde zacht en werd door de sterke stroming tegen de oever gedrukt. Ze had het zo druk met kijken dat ze haar dochter vergat. Die was ook blijven staan en had veel scherpere ogen dan haar moeder.

‘Een man!’ zei Emma ademloos. Ze klauwde zich in Eva’s arm vast, met ogen op steeltjes. Een paar seconden stonden ze als vastgenageld te staren naar de doorweekte, in verregaande staat van ontbinding verkerende figuur die met zijn hoofd tussen de stenen in dreef. Hij lag op zijn buik. Het haar op zijn achterhoofd was dun en ze konden een kale plek zien. Eva voelde de nagels die door haar trui staken niet, ze keek naar het grijswitte lijk met het blonde, piekerige haar en kon zich niet herinneren hem ooit eerder te hebben gezien. Maar die sportschoenen – die hoge, blauwe sportschoenen met witte strepen – ze kreeg een sterke bloedsmaak in haar mond.

‘t Is een man’, zei Emma weer, zachter nu.

Eva wilde gillen. Het borrelde omhoog in haar hals, maar kwam niet naar buiten. ‘Hij is verdronken. O jee, hij is verdronken, Emma!’

‘Waarom ziet hij er zo eng uit? Het lijkt wel een trilpudding!’

‘Omdat,’ stamelde ze, ‘omdat hij al een tijdje in het water ligt.’

Ze beet zo hard op haar lip dat die barstte. De smaak van bloed maakte haar duizelig.

‘Moeten we hem eruit halen?’

‘Nee, ben je gek! Dat moet de politie doen.’

‘Ga je ze bellen?’

Eva legde haar arm om Emma’s brede schouders en strompelde naar de straat. Ze keek weer snel even over haar schouder, alsof ze een aanval verwachtte maar niet wist van welke kant die zou komen. Bij het begin van de brug stond een telefooncel, ze trok het meisje achter zich aan en zocht in de zakken van haar rok naar kleingeld. Ze vond een munt van vijf kronen. De aanblik van de gedeeltelijk vergane man zwaaide als een slecht voorteken voor haar ogen, een voorteken van alles wat er zou komen. Ze was uiteindelijk rustiger geworden, de tijd was als stof over alle dingen neergedaald en had de nachtmerrie doen verbleken. Nu bonsde haar hart onder haar trui, volslagen oncontroleerbaar. Emma zweeg. Ze volgde haar moeder met angstige, grijze ogen en bleef staan.

‘Wacht hier. Ik bel de politie om te zeggen dat ze hem moeten komen halen. Niet weglopen!’

‘We wachten toch wel tot ze hier zijn?’

‘Nee, dat hoeft niet!’

Ze schoot de telefooncel binnen en probeerde haar paniek te sussen. Een lawine van gedachten en ideeën schoot door haar hoofd, maar ze verwierp ze een voor een. Toen nam ze snel een beslissing. Haar handen waren vochtig van het zweet, ze liet het vijfje in de gleuf vallen en draaide gauw een nummer. Haar vader nam op, vermoeid, alsof hij had liggen slapen.

‘Ik ben het maar. Eva’, fluisterde ze. ‘Heb ik je wakker gemaakt?’

‘Ja, maar dat werd ook wel tijd. Nog even en ik slaap de hele dag. Is er iets aan de hand?’ bromde hij. ‘Je klinkt zenuwachtig. Ik kan horen dat je zenuwachtig bent, daar ken ik je goed genoeg voor.’

Zijn stem was droog en gebarsten, maar had toch de scherpte waarvan ze altijd had gehouden. Een angel die haar aan de werkelijkheid nagelde.

‘Nee, er is niets aan de hand. Emma en ik gaan uit eten en toen kwamen we langs een telefooncel.’

‘Maar haal haar dan even!’

‘Eh, nee, ze is beneden bij het water.’

Ze keek hoe de cijfers in het raampje van het apparaat aftelden, wierp even een blik op Emma die zich tegen de glazen deur perste. Haar neus leek net een platgedrukt klompje marsepein. Kon ze horen wat er werd gezegd?

‘Ik heb niet zoveel kleingeld. We komen je binnenkort weer opzoeken. Als je dat leuk vindt.’

‘Waarom fluister je zo?’ vroeg hij achterdochtig.

‘Doe ik dat?’ zei ze iets luider.

‘Geef de kleine meid een knuffel. Ik heb iets voor haar, als jullie komen.’

‘Wat dan?’

‘Een nieuwe schooltas. Ze moet van de herfst toch een schooltas hebben? Ik wilde je voor die uitgave behoeden, jij hebt het niet zo makkelijk.’

Hij zou eens moeten weten. Hardop zei ze: 'Dat is lief van je, pappa, maar ze weet precies wat ze wil hebben. Kan hij geruild worden?'

'Tuurlijk, maar ik heb de tas gekocht die ze me aanraadden. Een roze leren rugzakje.'

Eva dwong haar stem tot een normale toonhoogte. 'Ik moet ophangen, pappa, het geld is op. Doe voorzichtig!' Er klonk een klikje en toen was hij weg. Het tellertje was gestopt.

Emma staarde haar gespannen aan.

'Komen ze nu meteen?'

'Ja, ze sturen een auto. Kom, dan gaan we eten. Ze bellen als ze met ons moeten praten, maar ik denk niet dat het nodig is, nu nog niet in elk geval, misschien later, maar dan nemen ze contact op. Dit heeft immers niets met ons te maken, weet je, eigenlijk niet.'

Ze praatte koortsachtig, was bijna buiten adem.

'Kunnen we niet blijven wachten tot ze komen, alsjeblieft?'

Eva schudde haar hoofd. Ze stak bij rood licht de straat over, met het meisje achter zich aan. Ze vormden een vreemd paar, zoals ze door de stad wandelden, Eva lang en mager met smalle schouders en lang donker haar, Emma dik en breed, een beetje waggelend op haar x-benen. Ze hadden het allebei koud. En de stad had het ook koud, in de trek van de kille rivier. Het is geen harmonieuze stad, dacht Eva, alsof ze nooit echt gelukkig kon worden, omdat ze in tweeën was gedeeld. De twee helften vochten om de hoogste status. De noordzijde met de kerk, de bioscoop en de duurste warenhuizen, de zuidzijde met de spoorweg, de goedkope winkelcentra, de cafés en de enige drankwinkel. Die laatste was belangrijk en zorgde voor een gestage stroom mensen en auto's over de brug.

'Waarom is hij verdronken, mamma?'

Emma's ogen hingen aan haar moeders gezicht, wachtend op een antwoord.

'Ik weet het niet. Misschien was hij dronken en is hij in de rivier gevallen.'

‘Misschien was hij aan het vissen en is hij uit z’n boot gevallen. Had hij maar een reddingsvest aan moeten trekken. Was hij oud, mamma?’

‘Niet zo oud. Zoiets als pappa, denk ik.’

‘Pappa kan tenminste zwemmen’, zei ze opgelucht.

Ze waren bij de groene deur van het McDonald’s-restaurant aangekomen. Emma gooide haar gewicht in de strijd en duwde de deur open. De geuren daarbinnen, van hamburgers en patat, trokken haar met een niet-aflatende eetlust verder naar binnen. De dode man in de rivier was vergeten, de ernst van het leven was vergeten. Emma’s maag knorde en Aladdin was binnen handbereik.

‘Als jij nou een tafeltje zoekt,’ zei Eva, ‘dan zal ik bestellen.’

Emma liep zoals altijd naar de hoek en ging onder de bloeiende amandelboom zitten, die van plastic was, terwijl Eva achter in de rij aansloot. Ze probeerde het beeld dat voor haar innerlijk oog op en neer golfde van zich af te schudden, maar het bleef zich opdringen. Zou Emma het vergeten, of zou ze het tegen iedereen vertellen? Misschien kreeg ze er nachtmerries van. Ze moesten het doodzwijgen, er nooit meer over praten. Op het laatst zou ze denken dat het nooit was gebeurd.

De rij schoof een stukje op. Ze staaarde afwezig naar de jongelui achter de toonbank, met hun rode zonnekleppen en shirts met korte mouwen; ze werkten in een waanzinnig tempo. De etensdampen vormden een muur achter de toonbank, de geur van frituurvet en van gebakken vlees, gesmolten kaas en allerlei kruiden drong in haar neus. Maar zelf hadden ze geen last van de zware lucht, ze renden als vlijtige rode mieren heen en weer en glimlachten optimistisch bij iedere bestelling. Ze keek naar de snelle vingers en de lichte voeten die rondrenden. Dit had niet veel weg van haar eigen werkdag. Het grootste deel van de tijd stond ze met haar armen over elkaar in het midden van haar atelier naar een opgespannen doek te kijken, vijandig of smekend. Op goede dagen keek ze agressief en ging ze in de aanval, vol gezag en overmoed. Een doodenkele keer verkocht ze een schilderij.

‘Eén Happy Meal’, zei ze snel. ‘En kip en twee cola. Kun je er een Aladdin in stoppen, die mist ze nog, alsjeblijft?’

Het meisje ging aan het werk. Haar handen keerden en bakten, pakten in en vouwden bliksemsnel. Verderop, in de hoek, strekte Emma haar nek en ze volgde haar moeder met haar blik toen die eindelijk met het blad kwam aanlopen. Eva’s knieën begonnen plotseling te trillen. Ze zakte op de bank neer en keek verwonderd toe hoe het meisje ijverig haar best deed om het kleine kartonnen huisje open te krijgen. Ze zocht naar het cadeautje. De uitbarsting was oorverdovend.

‘Kijk mamma, Aladdin!’ Ze hield het figuurtje boven haar hoofd om het aan het hele etablissement te laten zien. Iedereen keek naar haar. Eva verborg haar gezicht in haar handen en snikte.

‘Ben je ziek?’

Emma was ineens doodernstig en verstopte Aladdin onder de tafel.

‘Nee, ja, ik voel me niet helemaal lekker vandaag. Het gaat zo wel weer over.’

‘Vind je het rot van die dode man?’

Ze schrok.

‘Ja,’ zei ze eenvoudig. ‘Ik vind het rot van die dode man. Maar we moeten nu niet meer over hem praten. Nooit meer, hoor je dat, Emma! Tegen niemand! Daar worden we alleen maar verdrietig van.’

‘Maar denk je dat hij kinderen heeft?’

Eva veegde met haar handen haar gezicht af. Ze was niet meer zo zeker van de toekomst. Ze staarde naar de kip, naar de deegachtige bruine klonten die in frituurvet waren gebakken, en ze voelde dat ze ze niet wilde hebben. De beelden fladderden weer langs. Ze zag ze door de takken van de amandelboom heen.

‘Ja,’ zei ze uiteindelijk, terwijl ze haar gezicht afveegde, ‘misschien heeft hij wel kinderen.’

Een oudere dame die haar hondje uitliet kreeg ineens de blauw-met-witte schoen tussen de stenen in de gaten. Net als Eva belde ze vanuit de telefooncel bij de brug. Toen de politie arriveerde stond ze een beetje beduusd op haar post bij de oever, met haar rug naar het lijk. Een van de agenten, die Karlsen heette, stapte als eerste uit de auto. Hij glimlachte beleefd toen hij de vrouw zag en keek nieuwsgierig naar haar hond.

‘Het is een Chinese naakthond’, zei ze.

Het was werkelijk een fascinerend klein wurm, erg roze en rimelig. Bovenop zijn kop had hij een vet toefje vuilgele vacht; verder was hij, zoals de vrouw zo treffend zei, naakt.

‘Hoe heet hij?’ vroeg hij vriendelijk.

‘Adam’, antwoordde ze. Hij knikte en glimlachte, en pakte toen de koffer met zijn spullen uit de achterbak van de auto. Ze ploeterden een tijdje met de dode man en kregen hem ten slotte op de kant, waar hij op een zeil werd gelegd. Hij was geen zwaargewicht, hij zag er na zijn verblijf in het water alleen maar zo uit. De vrouw met het hondje trok zich iets terug. De politiemensen werkten stil en nauwkeurig, de fotograaf nam foto’s, een forensisch arts knielde bij het zeil en maakte aantekeningen. De meeste van dit soort sterfgevallen hadden een triviale oorzaak en ze hadden dan ook geen bijzondere verwachtingen. Misschien een dronkelap die in het water was gevallen, daarvan waren er ’s avonds veel onder de brug en op de paadjes langs de rivier. Deze was ergens tussen de twintig en de veertig, slank, maar met een bierbuikje, blond, niet bijzonder lang. Karlsen trok een rubberhandschoen aan zijn rechterhand en tilde voorzichtig een slip van het overhemd van de man op.

‘Messteken’, zei hij kort. ‘Meerdere. Laten we hem eens omkeren.’ Ze zeiden niets meer. Alleen het geluid van rubberhandschoenen die aangetrokken werden, het geklik van het fototoestel, de adem van een enkeling en het geritsel van plastic dat naast het lichaam werd uitgespreid was te horen.

‘Ik vraag me af’, mompelde Karlsen, ‘of we Einarsson eindelijk hebben gevonden.’